U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatelů **a) O. S.**, **b) nezl. M. S.**, zastoupeni Mgr. Ing. Markem Vrbickým, advokátem se sídlem v Praze 1, V Jámě 1, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2003, č. j. 10 Az 34/2003 - 27,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2003, č. j. 10 Az 34/2003 - 27, byla zamítnuta žaloba stěžovatelů proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 3. 2002, č. j. OAM-2770/VL-07-P11-2000, o neudělení azylu stěžovatelům podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelé uvedli, že ji podávají z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítali, že ani městský soud nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a že důkazy, které si opatřil, nebyly úplné. Stěžovatelka a) podrobně popisovala své střety s veřejnoprávními orgány státu a města, šikanu a fyzické vyhrožování, založené zejména na její ruské národnosti. To, že stěžovatelé nepředložili žádný písemný doklad o výše uvedeném, jim nemůže být na újmu, zejména když získání jakýchkoliv dokladů v tomto směru od státních orgánů Ukrajiny je téměř nemožné. Naopak, ministerstvo mělo ve smyslu § 32 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost zjistit skutečný stav věci. Podle názoru stěžovatelů jsou v jejich případě naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Přesto městský soud dospěl k závěru, že nebyly prokázány důvody pro udělení azylu podle tohoto ustanovení, neboť popisované pronásledování z důvodu národnosti nemá za prokázané. Městský soud se odvolával na znění ukrajinské Ústavy, která zaručuje svobodný rozvoj, užívání a ochranu ruského jazyka, a to pouze nepřímo z informací zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA. Ministerstvo i městský soud se spoléhaly na nepřímé selektivní důkazy v neprospěch stěžovatelů. Z výše uvedeného je zřejmá skutečná neznalost poměrů

a vztahů ve vlasti stěžovatelů. Je zcela odlišné to, co Ústava obsahuje a to, jakým způsobem se skutečně žije a jak jsou dodržovány všechny zásady rovnosti všech občanů. Všechna zdůvodnění a všechny závěry ministerstva jsou nepřezkoumatelná proto, že vycházejí z podkladů a materiálů, které tento má k dispozici, avšak tyto vývody nemůže opřít o osobní zkušenost faktického stavu a intenzity národnostních rozbrojů v jejich vlasti. Z těchto důvodů se stěžovatelé domáhali zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody než které jsou uvedeny v § 103 nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňovali jiné právní důvody než které uplatnili v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohli, a § 109 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovali skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem Nejvyšší správní soud při svém rozhodování nepřihlíží. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem a nemožnost uplatňování skutkových novot je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že skutečnosti uvedené v kasační stížnosti jsou nové a důvody, v ní obsažené stěžovatelé neuplatnili v řízení před městským soudem. Zatímco v žalobě stěžovatelé uváděli, že opustili vlast, neboť stěžovatelka a) společně s manželem podnikala a mafie od nich vymáhala peníze, manžel měl problémy s milicí, neboť se dříve účastnil stávek, starší syn měl být i přes své závažné zdravotní problémy povolán k výkonu základní vojenské služby a že žili v ekologicky špinavé zóně, v kasační stížnosti uvedli, že byli nuceni opustit zemi původu z důvodu střetů s veřejnoprávními orgány státu, města, šikany a fyzického vyhrožování stěžovatelce a) a jejím dětem pro jejich ruskou národnost (nové skutečnosti), a dále uváděli nové důvody v žalobě neuplatněné, tj. že nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť vývody rozhodujících orgánů se nemohou opřít o osobní zkušenost faktického stavu a intenzity národnostních rozbrojů v jejich vlasti.

Proto z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, neboť se opírá jen o důvody, které stěžovatelé neuplatnili v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohli.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu